

РЕШЕНИЕ

№ 1329

гр. София, 01.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХ ТРИЧЛЕНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 12.02.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Стефан Станчев

ЧЛЕНОВЕ: Миглена Недева

Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **11159** по описа за **2019** година докладвано от съдия Миглена Недева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.179 – чл.184 от Административно – процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на [фирма], [населено място] с ИСКАНЕ ЗА ОБЯВЯВАНЕ НА НИЩОЖНОСТ НА акт „Одобрявам“ на Министъра на културата върху Протокол № 5 от заседание на Националния съвет за опазване на паметниците на културата /НСОПК/ от 22.05.2000 г., с който се обявява „Историческа зона „Ф. – Т. – П.“ в [населено място] за групов археологически и архитектурно – строителен паметник на културата и паметник на урбанизма и културния пейзаж и режимите на опазването му, съответно за групови паметници на културата – ансамбли, включени в обхвата на Историческата зона с техните граници и охранителните им зони с техните граници.

Интересът на жалбоподателя засяга акта в частта относно имот идентификатор 56784,522,3592, с площ от 370 кв.м., и имот с идентификатор 56784,522,3593, с площ от 2565 кв.м., ведно с построените в него сгради с идентификатори 56784,522,3593.1, 56784,522,3593.6, 56784,522,3593.7., чийто собственик е той.

Жалбоподателят [фирма], [населено място], чрез адв. М. и адв. С., счита, че подписът на министъра на културата за одобрение върху протокола не представлява индивидуален административен акт, издаден в законоустановената форма. Смята, че

не е спазена установената процедура за обявяване на паметник на културата, която предвижда дваактно производство, а именно – предложение на Директора на НИПК под формата на списък и издаване на индивидуален административен акт от министъра на културата под формата на заповед. Твърди и, че не е налице част от фактическия състав, а именно обнародването в Държавен вестник. Сочи, също, че НСОПК като експертен консултативен орган към М., предвиден с Правилника за устройството и задачите на НИПК /приет с ПМС № 93 / 1976 г./ не е административен орган, както и, че към датата, на която е съставен протоколът от 22.05.2000 г. не е бил уреден нормативно поради и отмяна на този правилник с новия ПУЗНИПК /приет с ПМС № 38 / 27.03.2000 г., обн., ДВ, обн.28 от 04.04.2000 г./, в който статутът на такъв консултативен съвет не е уреден. С оглед изложеното, счита, че актът на министъра “Одобрявам“ върху Протокол № 5 от заседание на НСОПК от 22.05.2000 г. е нищожен и не поражда предвидените в него правни последици, а именно обявяване на ГПК „Историческа зона „Ф. – Т. – П.“ в [населено място]. Исква да бъде прогласена нищожността му, както и за присъждане на разноски по делото.

Ответникът - Министърът на културата, представляван от юрк. Н., изразява становище за недопустимост, алтернативно – за неоснователност на жалбата и моли съдът да я остави без разглеждане, или без уважение. За недопустимост на жалбата се позовава на Тълкувателно решение № 2 от 14.05.1991 г. по гр.д. № 2 / 1991 г. на ОСГК. По съществуването на спора, твърди, че актът е издаден от компетентен административен орган, в кръга на неговите правомощия и съобразен с реда и формата, предвидена в чл.12, ал.2 от ЗПКМ /отм./ и чл.21, т.3 от Наредба № 5 от 14.05.1998 г. на МК. Сочи, че няма изискването за издаване на изричен административен акт, и е достатъчен подписът на министъра за одобряване на направеното предложение. Сочи, също така, писмо на Главния редактор на „Държавен вестник“, в което се твърди, че макар в отменената Наредба № 5 / 14.05.1998 г. да се предвижда обнародване на обектите, обявени за паметници на културата, това не е правено предвид противоречие с нормите на Закона за Държавен вестник, поради което не е прилагано във времето, както съдебна практика, според която обнародването не е част от фактическия състав от придобиване статут на паметниците на културата. Прави възражение само срещу присъждане на адвокатски хонорар на жалбоподателя А., като сочи, че процесуален представител не е осъществил представителство.

Заинтересована страна Национален институт за недвижимото културно наследство, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Прокурор от Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

Оспорването е обявено по реда на чл.181 от АПК.

Съдът, в настоящия му тричленен състав, след като обсъди доводите на страните и приетите по делото доказателства, приема за установено от ФАКТИЧЕСКА и ПРАВНА СТРАНА следното:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Жалбоподателят [фирма], [населено място] е собственик на имот идентификатор 56784,522,3592, с площ от 370 кв.м., и имот с идентификатор 56784,522,3593, с площ от 2565 кв.м., ведно с построените в него сгради с идентификатори 56784,522,3593.1, 56784,522,3593.6, 56784,522,3593.7., представляващи дворно място с административен

адрес [улица], ведно с построените върху тях сгради – тютюневи складове, съгласно Нотариален акт за покупко – продажба на недвижим имот, вписан в СВ – акт № 181, том 47, дело № 8989 от 10.07.2009 г. Същите попадат в териториалния обхват на „Историческа зона „Ф. – Т. – П.“ в [населено място] обявената с одобрения от министъра на културата Протокол № 5 от заседание на НСОПК от 22.05.2000 г., а именно б. Д – Ансамбъл по [улица]и [улица]– групов архитектурно-строителен паметник на културата, предвид което за жалбоподателя е налице правен интерес да иска обявяване на неговата нищожност.

Неоснователно е твърдението на процесуалния представител на ответника, че възможността за искане за обявяване на нищожност на акта е преклудирана, с позоваване на Тълкувателно решение № 2 от 14.05.1991 г. по гр.д. № 2 / 1991 г. на ОСГК, съгласно т.2 от което съдът може да прогласи нищожността на акта само ако срокът за неговото обжалване не е изтекъл. Това тълкувателно решение е загубило сила и по отношение на приложението на З. /отм./, след изменението на същия с ДВ, бр.19 / 1992 г., когато в чл.37, ал.2 на закона изрично е предвидена разпоредба, аналогична на действащата в чл.149, ал.5 от АПК, според която че жалбата и протестът за обявяване на нищожност на административния акт могат да се подават без ограничения във времето.

Неоснователно е и твърдението за недопустимост на жалбата поради обстоятелството, че самият Протокол № 5 от заседание на НСОПК от 22.05.2000 г. не представлява административен акт. Само по себе си това твърдение е вярно, тъй като Националният съвет за опазване на паметниците на културата не е административен, а експертен консултативен орган към министъра. Това е прието и в Определение № 41 от 03.01.2019 г. по а.д. № 13615 / 2018 г. на АССГ, 41 състав, с което жалбата на [фирма], [населено място] срещу решенията, обективирани в този протокол е оставена без разглеждане. В същото време обаче акт „Одобрявам“ на Министъра на културата на Република България за обявяване и утвърждаване на групови паметници на културата – Историческа зона „Ф. – Т.-П.“ в [населено място] и ансамбли, включени в обхвата на Историческата зона с техни граници, както и охранителните им зони с техни граници, с който на практика са одобрени тези решенията на съвета по предложението на Директора на Национален институт за недвижимото културно наследство, предмет на процесната жалба, представлява административен акт – общ административен акт по смисъла на чл.65 от АПК, съгласно задължителното за настоящия състав Определение № 13051 от 03.10.2019 г. по а.д. № 11178 / 2019 г. на ВАС, III отд.

Предмет на настоящото производство е само искането за обявяване на нищожност на акта, така, както е предявена жалбата.

Недопустимо е едва с писмените бележки по делото, изпратени след даване ход по същество, да се иска разширяване на обхвата на жалбата и с искане за отмяна на акта като незаконосъобразен.

Освен това, следва да се има предвид, че макар да не е било налице съобщаване на акта чрез обнародването му в Държавен вестник, то е било налице регистриране в Националния регистър на недвижимите паметници на културата, а конкретно за [фирма], [населено място] срокът за оспорване на акта с искане за отмяната му като незаконосъобразен е изтекъл много преди подаване на процесната жалба, с която се иска обявяване на неговата нищожност.

Това е така, тъй като и в самата жалба същият сочи, че е узнал за съществуването на

акта по повод водени от него дела. Видно от постановените съдебни решения, които са публично достъпни на сайта на Административен съд Пловдив, Административен съд София – град и Върховен административен съд, актът е част от доказателствата по образуване много преди настоящото дело производства, от които е станал известен на жалбоподателя. Той се цитира както по а.д. № 4134 / 2016 г. на АС – Пловдив, образувано по оспорване от [фирма], [населено място] на Разпореждане от 07.03.2016 г. на Регионален инспектор в ГД „Инспекторат за опазване на културното наследство“ при МК за незабавно спиране разрушаването на сгради, приключило окончателно с Решение № 2608 / 28.02.2018г. по а.д. № 2346 / 2017 г. на ВАС, така и по образувано а.д. № 2273 / 2016 г. на АС – Пловдив по оспорване от [фирма], [населено място] на Заповед № РД-10-ЮЦР-476 от 19.08.2016 г. на Началник РДНСК – ЮЦР, с която е прогласена нищожността на Разрешение за строеж № 375 / 15.12.2010 г. на Главния архитект на [община] и Заповед № 2 / 06.01.2014 г. на същия административен орган, приключило окончателно с Решение № 3241 / 11.03.2021 г. по а.д. № 8785 / 2020 г. на ВАС, а също и по а.д. № 2427 / 2017 г. на АС – Пловдив по оспорване от [фирма], [населено място] на Заповед № 170А-1886 / 02.08.2017 г. на Кмета на [община] по чл.73, ал.3 от ЗКН за укрепване и възстановяване на културна ценност, приключило окончателно с Решение № 8717 / 20.07.2021 г. по а.д. № 11517 / 2020 г. Самият Протокол № 5 от заседание на НСОПК от 22.05.2000 г. е бил оспорен от [фирма], [населено място], като е образувано а.д. № 12095 / 2018 г. на АССГ, като производството по жалбата е приключило след указанията в Определение № 16092 / 20.12.2018 г. на ВАС по а.д. № 15183 / 2018 г. с цитираното по-горе Определение № 41 от 03.01.2019 г. по а.д. № 13615 / 2018 г. на АССГ.

Следователно, освен, че жалбата, по която е образувано настоящото производство е само с искане за обявяване на нищожност на акта, срокът за [фирма], [населено място] да иска отмяната му като незаконосъобразен е изтекъл още през 2016 г., доколкото от текста на самото решение от 21.12.2016 г. по а.д. № 4134 / 2016 г. е видно, че той е бил част от доказателствения материал още по това дело.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛЕНА.

Приложим към процесния акт е Законът за паметниците на културата и музеите, обн. ДВ, бр.29 от 1969 г., отм. ДВ, бр.19 от 13.03.2009 г., в сила от 10.04.2009 г. /отм. ЗКНМ/.

Съгласно чл.4, ал.1 от отм. ЗКНМ „Министерството на културата обявява паметниците на културата по предложение на Националния институт за паметниците на културата, след като задължително се вземе мнението на кмета на общината, на територията на която се намира съответният паметник на културата.“

Съгласно чл.12, ал.1, б. „а“ и ал.2 от отм. ЗКНМ „Статут на паметник на културата придобиват: обявените по реда на чл. 4, ал. 1 недвижими паметници на културата и декларираните от Националния институт за паметниците на културата“, като редът за обявяване и деклариране се определя с наредба на министъра на културата, която е Наредба № 5 от 14.05.1998 г. за обявяване на недвижимите паметници на културата (отм.), издадена от министъра на културата, обн., ДВ, бр. 60 от 27.05.1998 г., изм., бр. 20 от 6.03.2001 г., отм., бр. 98 от 11.12.2012 г., в сила от 11.12.2012 г. / отм. Наредба № 5 / 1998 г. или отм.Наредба/.

Описаната в отменената Наредба № 5 / 1998 г. процедура предвижда: 1. идентифициране; 2. деклариране; 3. заключителна комплексна оценка; 4.

утвърждаване, обнародване и регистриране на паметниците на културата.

Според чл.3, ал.2 от отм. Наредба „Предложенията за обявяване на обектите на недвижимото културно-историческо наследство за паметници на културата се подготвят от Националния институт за паметниците на културата (НИПК)“.

Идентифицираните обекти на недвижимото културно-историческо наследство се декларират от НИПК след предварителна оценка на културно-историческата им стойност и обществена значимост. Декларираните обекти се поставят под временна закрила като недвижими паметници на културата до окончателното доказване на тяхната културно-историческа стойност и обществена значимост.

Обекти се вписват в декларационни списъци, които се утвърждават от директора на НИПК. Копия от списъците на декларираните обекти се изпращат на общините, районите и кметствата, на чиято територия се намират декларираните обекти. Уведомяват се заинтересованите лица, които могат да направят възражения, по които се произнася министърът на културата. От НИПК се извършва заключителната комплексна оценка, с която се доказва културно-историческата стойност и обществена значимост на декларираните обекти на недвижимото културно-историческо наследство.

Съгласно чл.19, ал.1 от отм. Наредба № 5 / 1998 г.: „Въз основа на резултатите от заключителната комплексна оценка НИПК определя окончателната видова характеристика и категория на декларираните обекти на недвижимото културно-историческо наследство, както и режимите за тяхното опазване и ги предлага за утвърждаване от органите по чл. 4 от Закона за паметниците на културата и музеите.“

Според чл.21 от отм. Наредба № 5 / 1998 г.: „Списъците на декларираните обекти на недвижимото културно-историческо наследство, предложени от НИПК за придобиване на статут "паметник на културата" по смисъла на чл. 12 от Закона за паметниците на културата и музеите, се утвърждават от: 1. Комитета за Световно наследство към Ю. - за паметниците на културата от световно значение, чрез Националната комисия на Ю. по предложение на министъра на културата; 2. Министерския съвет - за паметниците на културата с режим "резерват" по предложение на министъра на културата и министъра на регионалното развитие и благоустройството; 3. министъра на културата - за всички останали категории паметници.“

Списъците на паметниците на културата, утвърдени по реда на чл. 21, се обнародват в "Държавен вестник" и се регистрират, в Националния регистър на недвижимите паметници на културата, като удостоверения за регистрираните паметници на културата се издават от НИПК.

С оглед изложеното по-горе и предвид предмета на жалбата, В настоящия случай се разглеждат само основанията за нищожност.

Критериите за нищожност, предвид основанията за оспорване по чл. 146, във връзка с чл.184 от АПК, са установени от теорията и съдебната практика.

Съгласно чл. 146, т. 1 АПК, административният акт трябва да е издаден от компетентен орган - по материя, по място и по степен. В съответствие с ТР № 2/1991 г. на ВС, всяка некомпетентност води до нищожност.

В конкретния случай, оспореното писмо не е засегнато от порока по чл. 146, т. 1, във връзка с чл.184 от АПК.

Министърът на културата е административният орган, който съгласно описаната по-горе нормативна уредба, а именно чл.4, ал.1 от отм. ЗКНМ, чл.19, ал.1 и чл.21, т.3 от отм. Наредба № 5 / 1998 г. утвърждава паметниците на културата.

Неспазването на установената форма за административен акт - чл. 146, т. 2, вр. чл. 59, във връзка с чл.184 от АПК, може да доведе само до унищожаваност на акта, освен ако порокът във формата е толкова съществен, че практически да се равнява на липса на форма, а оттук – и на липса на волеизявление.

В процесния случай, не е налице такъв порок във формата на акта, който да е толкова съществен, че практически да се равнява на липса на форма, а оттук – и на липса на волеизявление.

Неоснователно е твърдението в жалбата, че актът на министъра следва да бъде издаден непременно във формата на заповед.

Следва да се отбележи, че в това отношение е налице съществена разлика между сега действащата и приложимата към процесния акт нормативна уредба.

Съгласно настоящите разпоредби на чл.65, ал.1, т.3 от Закона за културното наследство, съответно чл.2, ал.2 от действащата сега Наредба № 3 от 10.07.2019 г. за реда за идентифициране, деклариране, предоставяне на статут и за определяне на категорията на недвижимите културни ценности, за достъпа и подлежащите на вписване обстоятелства в Националния публичен регистър на недвижимите културни ценности, издадена от министъра на културата, е налице изрично предвидена форма на акта, с който се предоставя статут на недвижими културни ценности и това е „заповед“.

В чл.4, ал.1 от отм. ЗКНМ се казва единствено, че Министерството на културата „обявява“ паметниците на културата по предложение на Националния институт за паметниците на културата, в чл.19, ал.1 от отм. Наредба № 5 / 1998 г. се казва, че НИПК ги предлага „за утвърждаване“ от органите по чл. 4 от Закона за паметниците на културата и музеите, а в чл.21 от отм. Наредба № 5 / 1998 г., че се „утвърждават“ от министъра на културата.

Следователно, няма поставено специално изискване, че това следва да стане със заповед, така, както е в действащата уредба.

Налице е подготвено от НИПК предложение за обявяване на групов паметник на културата и одобрение на това предложение от компетентния административен орган – министъра на културата.

Към НИПК със Заповед № Р-370-Б / 18.05.2000 г. на Директора на НИПК е налице създаден експертен съвет, който да обсъди предложението за деклариране и провеждане на процедура по обявяване на Историческа зона в [населено място] като групов паметник на културата. Е. съвет към НИПК на свое заседание по протокол № 41 / 18.05.2000 г. обсъжда предложението и взема решение НИПК да декларира историческата зона като групов паметник на културата - археологически, архитектурно-строителен, на урбанизма и културния пейзаж / по Приложение 1/, ведно с групови паметници на културата – ансамбли, включени в обхвата на Историческата зона, както и охранителни

зони на груповите паметници на културата / по приложение 2/. В т.4 от протокола е записано „предложението“ да бъде внесено за обсъждане на заседание на НСОПК към МК.

Доколкото Е. съвет към НИПК не е административният орган, а помощен експертен такъв, който работи за Директора на НИПК, то самото внасяне на предложението от страна на Директора на НИПК в МК представлява и направено от него предложение.

Налице е и Протокол № 5 от заседанието на НСОПК към МК от 22.05.2000 г., с който се обсъжда именно внесеното „предложение на НИПК“. С него се приема предложението, както за обявяване на „Историческа зона „Ф. – Т. – П.“ в [населено място] за групов археологически и архитектурно – строителен паметник на културата и паметник на урбанизма и културния пейзаж и режимите на опазването му /Приложение 1/, така и за групови паметници на културата – ансамбли, включени в обхвата на Историческата зона с техните граници и охранителните им зони с техните граници /Приложение 2/. Обстоятелството, че предложението се приема с уточнение „границите да бъдат коригирани в съответствие с предложението на арх. К.“ не прави същото временно или междинно, доколкото тези граници са напълно ясно очертани в самия протокол, а именно „Разширяване на границите на дефинираната охранителна археологическа зона тангираца А. „Старинен П.“ – в южна посока до бул. „Хр.Б. и включването на охранителна археологическа зона южно от Хълма на Освободителите – в рамките на бившето „Марково тепе“.

Този протокол е одобрен от министъра на културата, като е поставен подпис на „Одобрява“, от което е напълно ясна волята на компетентния административен орган за одобряване на обсъденото от експертния орган, създаден към него, предложение на Н. за обявяване на „Историческа зона „Ф. – Т. – П.“ в [населено място] като групов археологически и архитектурно – строителен паметник на културата и паметник на урбанизма и културния пейзаж и режимите на опазването му, съответно – групови паметници на културата – ансамбли, включени в обхвата на Историческата зона с техните граници и охранителните им зони с техните граници в границите, съгласно този протокол.

Отново, предвид обстоятелството, че НСОПК не е административният орган, а помощен експертен такъв към МК, подобно на Експертния съвет към НИПК, който работи за Министъра на културата, то одобряването на решенията му по повод на предложението на НИПК означава и одобряване на самото предложение на НИПК.

Тук без съществено значение е обстоятелството дали този експертен съвет е съставен въз основа на текст от Правилника за устройството и задачите на НИПК или без наличието на изричен такъв, каквото е положението при приемането на новия правилник от 04.04.2000 г., тъй като експертен съвет или каквато и да е експертна група, която да подпомага функциите му министърът може да създаде като консултативен орган и без наличието на изрична законова

разпоредба, тъй като крайното решение, което има характерът на административен акт е неговото, а не това на експертния съвет.

Процесният административен акт „одобрявам“ на министъра на културата всъщност представлява „утвърждаването“ по смисъла на чл.21 от отм. Наредба № 5 / 1998 г., на предложението на НИПК, съответно „обявяването“ по смисъла на чл.4, ал.1 от отм. ЗКНМ на паметниците на културата по предложението на НИПК.

Следователно, не е налице нито порок в компетентността, нито във формата на оспорения административен акт, който да води до нищожност на същия.

Останалите наведени от жалбоподателя доводи евентуално могат да обосновават нарушения, свързани с проверка на акта за законосъобразност, водещи до унищожаваност / отмяна на акта/, но не и до нищожност, но както се спомена по-горе предмет на процесната жалба е само искане за обявяване на нищожност.

Неспазването на административнопроизводствените правила - чл. 146, т. 3, във връзка с чл.184 от АПК, може само по изключение да доведе до нищожност - тогава, когато е довело до липса на волеизявление, каквото в случая не е налице спрямо процесния акт.

Противоречието с материалния закон - чл. 146, т. 4, във връзка с чл.184 от АПК, води до нищожност само, когато е налице пълна липса на предпоставките, визиращи в хипотезата на приложимата материалноправна норма; когато актът е лишен изцяло от законно основание; когато акт със същото съдържание не може да бъде издаден въз основа на никакъв закон и от нито един орган.

И накрая, настоящият състав по принцип споделя формираната съдебна практика, че обнародването не е част от фактическия състав по придобиването на статут на паметник на културата / напр. Решение № 2595 от 28.02.2018 г. по а.д. № 13311 / 2016 г. на ВАС, III отд./.. Въпросът за това дали е налице обявена с одобрения от Министъра на културата Протокол № 5 от заседание на Националния съвет за опазване на паметниците на културата от 22.05.2000 г. „Историческа зона „Ф. – Т. – П.“ в [населено място] като групов археологически и архитектурно – строителен паметник на културата и паметник на урбанизма и културния пейзаж е обсъждан инцидентно в редица съдебни решения не само по повод на жалбата на [фирма], [населено място], някои от които съдят изброи по-горе по повод допустимостта на жалбата, но и по повод на други казуси на обекти, намиращи се в тази зона.

Въпреки това, следва да се отбележи, че това е въвн от предмета на спора, тъй като въпросът за това дали издаден административен акт, какъвто е процесният акт „Одобрявам“ на Министъра на културата върху Протокол № 5 от заседание на Националния съвет за опазване на паметниците на културата от 22.05.2000 г. е нищожен или не с мотив за това дали е бил обнародван в Държавен вестник или не.

При всички случаи обнародването е свързано с оповестяването на акта, т.е. последваща дейност по отношение на административният акт, който вече е

издаден и липсата на обнародване не може да влияе върху неговата законосъобразност, още по-малко пък да го прави нищожен, каквито са твърденията на жалбоподателя.

На последно място, настоящият състав прима, че не е налице нищожност поради несъответствие с целта на закона - чл. 146, т. 5, във връзка с чл.184 от АПК - правомощието за издаване на акта да не е насочено към постигане на друга цел, различна от законоустановената.

Несъответствието с целта на закона (превратното упражняване на власт) обуславя нищожност само, ако преследваната с административния акт цел, различна от законоустановената, не би могла да се постигне с никакъв акт, нито на същия, нито на който и да е друг орган. Преследваната с издаването на оспорения в настоящото производство акт цел не само, че не покрива условията за нищожност на това основание, но и напълно съответства на законоустановената.

С оглед на гореизложеното и липсата на пороци за нищожност на оспорения акт, жалбата следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора жалбоподателя няма право на разноси. Присъждането на такива не е поискано от друга страна в производството.

По тези съображения и на основание чл.172, ал.2, във връзка с чл.184 от АПК, Административен съд София-град, XX-ти тричленен състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], [населено място] с ИСКАНЕ ЗА ОБЯВЯВАНЕ НА НИЩОЖНОСТ НА акт „Одобрявам“ на Министъра на културата върху Протокол № 5 от заседание на Националния съвет за опазване на паметниците на културата /НСОПК/ от 22.05.2000 г., с който се обявява „Историческа зона „Ф. – Т. – П.“ в [населено място] за групов археологически и архитектурно – строителен паметник на културата и паметник на урбанизма и културния пейзаж и режимите на опазването му, съответно за групови паметници на културата – ансамбли, включени в обхвата на Историческата зона с техните граници и охранителните им зони с техните граници.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба чрез настоящия пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването.

Препис да се изпрати на страните.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: